

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6614/2021
02.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славица Глишић Полић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 189/2021 од 01.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 189/2021 од 01.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр1 189/2021 од 01.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници Прр1 17/20 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ неисплаћеног потраживања у поступку стечаја Ст 40/2010 који се води пред Привредним судом у Ваљеву у укупном износу од 97.329,72 динара, док је захтев тужиоца у делу потраживања за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 97.329,72 динара почев од 13.08.2014. године до исплате одбијен као неоснован. Ставом другом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 32.000,00 динара са законском затезном камтом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гжрр1 189/2021 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Лозници Прр1 17/20 од 11.03.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је изјавио одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. Побийана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу у случају у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Пресуда ЕСЉП у Стразбуру од 15.07.2014.године, у предмету Јовановић и други против Србије) и пракси Уставног суда (Решење Уставног суда Уж 2641/2016 од 16.06.2016.године).

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 21.01.2020. године, а као вредност предмета спора у тужби је наведен износ од 131.938,00 динара. Поднеском од 08.02.2021. године тужилац је смањио тужбени захтев на износ од 97.329,72 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене изјављена против такве пресуде није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**